

Sygnatura akt III C 773/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 12 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Suhecka

Protokolant: Mariusz Bednarczuk

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w P.

przeciwko Ł. W.

o roszczenia z umowy sprzedaży

oddala powództwo.

Sygn. akt III C 773/16

## UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 maja 2017r. wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2016r. powód (...) Spółka Akcyjna w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego Ł. W. kwoty 238,68 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu od kwoty 102,86 zł i 134,08 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na dochodzoną kwotę składają się należności z tytułu faktury VAT wystawionej na kwotę 129,77 zł z terminem płatności na dzień 8 października 2015r. oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie w wysokości 4,31 zł, należności z faktury VAT wystawionej na kwotę 100,54 zł z terminem płatności na dzień 23 listopada 2015r. oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie w wysokości 2,32 zł a także kwota 1,74 zł.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 11 maja 2016r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw kwestionując roszczenie w całości. Wskazał, że strony łączyła umowa o świadczenie usług, jednakże została ona wypowiedziana od dnia 1 listopada 2015r. strony nie są związane umową. Pozwany przyznał, że był wzywany przez powoda do zapłaty kwoty 232,05 zł pismem z dnia 24 lutego 2016r., jednakże wezwanie to zostało błędnie wystawione, bez uwzględnienia dokonywanych wpłat oraz pobranej energii.

W piśmie z dnia 18 października 2016r. powód podtrzymał żądanie w całości. Przyznał, że umowa łączyła strony do dnia 31 października 2015r. oraz wskazał, że dochodzone należności obejmują okres obowiązywania umowy, a pozwany nie wykazał, aby faktury uregulował.

Na rozprawie w dniu 27 stycznia 2017r. pozwany zakwestionował prawidłowość odczytów stanowiących podstawę wyliczenia należności za pobór energii oraz podniósł zarzut braku ostatecznego rozliczenia umowy po jej zakończeniu. Wskazał, że dokonał wpłaty kwoty 400 zł na poczet rozliczenia umowy.

Sąd zobowiązał powoda do złożenia pisma przygotowawczego, w którym między innymi ustosunkuje się do zarzutu pozwanego, iż koszty pobranej energii w okres do zakończenia okresu obowiązywania umowy nie zostały rozliczone według rzeczywistego zużycia.

W piśmie z dnia 28 lutego 2017r. powód wniósł o przedłużenie terminu do złożenia pisma do dnia 7 marca 2017r. oraz zaprzeczył, aby pozwany dokonał wpłaty kwoty 400 zł, na którą powołał się na rozprawie w dniu 27 stycznia 2017r.

Powód nie wykonał zobowiązania do złożenia pisma przygotowawczego.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 4 września 2008r. została zawarta umowa między pozwanym Ł. W. a (...) S.A. o świadczenie usługi kompleksowej. Odbiorca dokonał wyboru grupy taryfowej DZIEŃ I NOC – G11 pakiet domowy. Zgodnie z umową rozliczenia odbywają się na podstawie odczytów układu pomiarowo-rozliczeniowego lub wskazań szacowanych zgodnie z postanowieniami aktualnych taryf dla usług dystrybucji energii elektrycznej (...) zatwierdzanych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Dowód: umowa o świadczenie usługi kompleksowej k. 49-54

W dniu 22 września 2015r. została wystawiona faktura VAT na kwotę 129,77 zł obejmująca okres rozliczenia od 18 lipca 2015r. do 15 września 2015r. na podstawie fizycznego odczytu. W fakturze naliczono nadto odsetki za zwłokę w kwocie 4,48 zł za brak terminowej płatności należności z poprzednich faktur. Termin zapłaty wyznaczono na dzień 8 października 2015r.

Dowód: faktura VAT z dnia 22 września 2015r. k. 43-44

W dniu 3 listopada 2015r. została wystawiona faktura VAT na kwotę 100,54 zł obejmująca okres rozliczenia od 16 września 2015r. do 31 października 2015r. na podstawie odczytu szacunkowego. W fakturze naliczono nadto odsetki za zwłokę w kwocie 1,74 zł za brak terminowej płatności należności z poprzednich faktur. Termin zapłaty wyznaczono na dzień 23 listopada 2015r.

Dowód: faktura VAT z dnia 3 listopada 2015r. k. 45-46

Pismem z dnia 22 lutego 2016r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 232,05 zł, obejmującej należności z powyższych faktur w kwotach 129,77 zł i 100,54 zł oraz odsetki w kwocie 1,74 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 47-48

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo podlegało oddaleniu w całości, bowiem roszczenie objęte pozwem nie zostało wykazane co do wysokości.

W sprawie niesporne było, że strony łączyła umowa o świadczenie usług kompleksowych, na podstawie której pozwany dokonywał poboru energii elektrycznej. Spór dotyczył wysokości należności, jakie pozwany 18 winien uiścić za okres objęty żądaniem tj. od 18 lipca 2015r. do 31 października 2015r. Pozwany zakwestionował bowiem, aby należności te zostały przez powoda określone w sposób prawidłowy, na podstawie rzeczywistego zużycia.

Powód nie udźwignął ciężaru udowodnienia wysokości roszczenia, bowiem nie przedstawił materiału dowodowego, który pozwoliłby na zweryfikowania zasadności roszczenia co do jego wysokości. Na potwierdzenie wysokości roszczenia powód przedstawił wyłącznie faktury VAT z dołączonym do nich rozliczeniem, nie zaoferował natomiast żadnego materiału na okoliczność ilości pobranej przez pozwanego energii oraz ceny. Dokumenty, w oparciu o które powód określił swoje żądanie są to wyłącznie dokumenty o charakterze księgowym, które nie stanowią dowodu na istnienie roszczenia w danej wysokości. Powód winien zaoferować materiał źródłowy, na podstawie

którego zostały przyjęte poszczególne wartości w fakturze i rozliczeniu, a zatem dowody obejmujące odczyty układu pomiarowo-rozliczeniowego. Powód obowiązku tego zaniechał i to także mimo zobowiązania Sądu do ustosunkowania się do zarzutów pozwanego, że należności nie zostały ustalone według rzeczywistego zużycia energii. Ponadto w drugiej fakturze obejmującej ostatni okres obowiązywania umowy wskazany jest jako podstawa wyliczenia odczyt szacunkowy. O ile zgodnie z umową powód był uprawniony do wystawiania faktur w oparciu o odczyt szacunkowy to w sytuacji, gdy strony od 1 listopada 2015r. umowa nie wiąże powód domagając się zapłaty nie może obecnie żądać więcej niż to wynika z rzeczywistego poboru energii przez pozwanego do końca 31 października 2015r. Nie zostały również zaoferowane dowody na potwierdzenie tego, że ceny za jednostki rozliczeniowe zostały przyjęte w fakturach prawidłowo, co ma znaczenie, skoro pozwany zakwestionował prawidłowość wyliczenia należności. Te okoliczności powodują, że Sąd nie dysponował materiałem, które pozwoliłyby na ustalenie, jaką ilość energii pozwany pobrał i jaka jest jej wartość według umowy, a wobec tego, że były to okoliczności sporne, fakt ten wykluczał uwzględnienie powództwa w jakiegokolwiek części.

Według obowiązującej w procesie cywilnym zasady rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), na powodzie spoczywa obowiązek wykazania faktów, z których wywodzi dochodzone roszczenie – zarówno co do zasady jak i co do wysokości, zaś obowiązek dowodowy pozwanego obejmuje fakty tamujące lub niweczące roszczenie powoda.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenia, a zatem takie, które decydują o powstaniu danego roszczenia co do zasady i wysokości.

Sąd dokonuje ustaleń w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia zgodnie z regułami określonymi w rozdziale „Przedmiot i ocena dowodów” art. 227-234 k.p.c. Zasadą jest, że ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia następuje na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów, ocenionych zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. tj. przy uwzględnieniu ich wiarygodności i mocy dowodowej na podstawie reguł logiki i doświadczenia życiowego. Generalnie celem dowodów jest zweryfikowania twierdzeń stron o istnieniu roszczenia i jego wysokości bądź braku roszczenia lub wystąpieniu innych okoliczności, które roszczenie to niweczą. Nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane (art. 228 § 1 k.p.c.), fakty znane sądowi z urzędu (art. 228 § 2 k.p.c.), fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Stosownie do art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd może również uznać za ustalone fakty na podstawie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.).

Przeniesienie powyższych reguły na grunt niniejszej sprawy potwierdza konkluzję, że powód nie wykazał roszczenia co do wysokości.

Z przedstawionych przyczyn Sąd orzekł jak w sentencji.